

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**D. Henrici || Svsonis Viri Sanctita-||te, Ervditione Et
Mi-||racvlis Clari, Opera**

Seuse, Heinrich

Coloniae, 1615

De puerili deuotione in nouis Christi tyronibus. Capvt XXXVIII.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38029

causa fufas. At illi hortabantur eum vt quiefceret, nec ita fe gereret: quando quidem DE V S 2. Cor. 12. eam tibi permiffiffet euenire corporis aduerfam valetudinem pro fuma utilitate tua, atque eandem fore crucem tuam in hoc feculo, qua & in prefenti maximam gratiam, & in futura vita multiplex primum tibi fis comparatura. Ergo filia patiens esto, & afflictionem hanc non nifi ex Dei prouidentia ceu munus gratiffimum accipe.

De puerili deuotione in nouis Chrifti tyronibus.

CAPVT XXXVIII.

POSTea Miniftrum uifitandi caufa ad fe uenientem, ægrè affecta hæc uirgo rogauit, vt quippiam de rebus fpiritalibus fibi referret, quod non magnam præ fe ferret feueritatem, & tamen animo Deum amanti effet iucundum auditu. Cœpit ergo Minifter illi quædam commemorare de fua puerili deuotione ac pietate, aitque Minifter cum ætate adhuc iuuenili uiuido effet animo, multo tempore eum feruabat morem, vt ubi uenam fibi incidi permiffiffet, ad Chriftum fe fe reciperet in cruce pendentem, pro latoque faucio brachio fuo, intimis cum fufpirijs diceret illi. O amicorum omnium longè chariffimè Domine Iefu, recorderis obfecro hanc inter homines uerfari confuetudinem, vt amici fuos accedant amicos, cum fibi fanguinem minuerint, quo falubrem poffint recuperare fanguinem. Atqui tu

Ad incifionẽ
uene in ætate
adhuc iuue-
nili, ut fe Mi-
nifter gelfe-
rit.

Qo 5 ipfe

ipse nōsti mi Domine, neminem te vno
 esse chariorem. Hac de causa ad te venio,
 huic meo benedicas vulnere, & bonum mihi
 sanguinem crees. Eodem adolescentiæ suæ
 tempore postquam rufus erat, & elegantissimo
 colore eius colore perfunderetur, ad Dominum
 Iesum se cōtulit dicens. Suauissime Iesu, si
 vultus & os meum rosarum omnium colorum
 quantumuis gratum vinceret, non nisi tibi
 hanc pulchritudinem tuus Minister exhibere
 Et quamuis cor ipsum tu potius inspicias,
 externa non admodum attendas, hoc ipse
 mentem cor meum quandam tibi amoris signi-
 cationem exhibet, quod ad te, non ad alium
 liquem, me confero. Si quando nouam tunica
 aut cucullum induisset, primò ad solium
 recipiebat locum suum, orabatque cæli Domi-
 num, cuius beneficio id esset vestimenti con-
 ductus, vt eam vestem sibi vellent esse salutarem,
 præstaretque ipsi pro sua gratissima volumina
 eam detorere. In puerili etiam num ætate
 constitutus, Vere nouo aduentante, & pulcherrimis
 erumpentibus flosculis, pro consuetudine
 sua retinebat sese, ne flosculos vel carperet
 aut trectaret, donec spiritali amicæ suæ iu-
 dam & peramcenam ex ipsis floribus coronam
 conficeret, in qua primò quem carperet
 florem, in Dei matris honorem inseruit. Do-
 inde vbi tempus illi adesse videbatur, decer-
 bat flores non sine multis amantissimis cogi-
 tationibus, absportansque eas in cubiculum
 fertum inde efficiebat: ingressusque Chorum
 Templi aut D. Virginis Sacellum, coram ipsius
 imagine flexis humilimè genibus, eiusdem
 ima

Puer adhuc
 qualiter ser-
 uum Dei parat
 facturus flo-
 res carperit

imaginis capiti fertum imponebat, ea animi intentione, quod ipsa effet flos omnium gratissimus, sui que cordis vernans amoenitas orabatque ut primitias florum à suo seruulo oblatas non despiceret. Quodam tempore, cum pulcherrimam illam Dominam suam eiusmodi decorasset corona, in visu cælum ipsi patere videbatur, cernebatque lucidissimos spiritus angelicos splendidis amictos vestibus sursum deorsum volitare: simul etiam auribus hausit melodiam, longè omnium que ynquam audita sint, suauissimam ab illis iucundissimis spiritibus in cæli palatio decantatam. Speciatim verò carmen quoddam de virgine matre concinentes illos audiuit tantavocum harmonia, ut præ nimia voluptate totus animo colliquesceret. Erat autem carmen simile illi, quod omnium Sanctorum solenni die in Sequentia (ut vocant) canitur: **ILLIC REGINA VIRGINVM TRANSCENDENS CULMEN ORDINVM, &c.** Cœpit autem etiam ipse vna cum illis canere. Hausit ibi tum anima illius plurimum cælestis gustus & suauitatis, ardentisque erga Deum desiderij. Alio item tempore sub Maij initium amantissimæ illi Dominæ suæ cælorum Reginæ iuxta morè coronam rosaceam magna cum deuotione imposuerat. Eodem autem die mane admodum somnum sibi indulgere volens, ed quòd ex itinere fessus domum redijisset, proponensque ea vice gloriosam virginè in salutata dimittere, vbi surgendi iuxta consuetudinem illius hora aduenit, videbatur sibi velut in cælesti quodâ Choro consistere, vbi Magnificat in Dei matris laudem.

laudem decantabatur. Eo finito, virgo illa fa-
 cratissima accessit ad Ministrum, præcepitque
 ut versum illum canere inchoaret, O VA-
 NALIS ROSVLA, &c. Cogitabat ille quod
 hac re sibi vellet, ac nihilo minus obtemperans
 ei volens, hilari animo cantare cœpit, O VA-
 NALIS ROSVLA: moxque ex illa angelica
 familia in Choro adstante, tres vel quatuor
 adolescentes simul cum illo suas iunxerunt
 voces: deinde certatim reliqui omnes: can-
 bantque tam magnanimitè ac suaviter, ac si
 niuersa illic instrumenta Musica resonuissent.
 Sed eam cantus nimiam suauitatem infirma e-
 ius natura ferre non valente, ipse ad se reuer-
 sus est. Altera post assumptionem eiusdem vir-
 ginis die ingentia cœlestis patriæ gaudia iterum
 videre permissus fuit, sed nemo intrò admi-
 tebatur, qui indignè accessisset. Itaque Minister
 admodum nitentem ingredi, adolescens quidam
 per manum apprehendit, aitque: Non est
 ut putes frater hac vice licere tibi ingredi: sed
 hic foris subsiste: quandoquidem debito ob-
 strictus teneris, culpamque tuam satisfactione
 diluas oportet, ante quam possis cœlicas audi-
 re cantiones. His dictis, per viam flexuosam et
 tortuosam duxit eum in antrum quoddam
 subterraneum, prorsus obscurum ac inane et
 horrido adspectu. Non poterat hac illac ve-
 gri Minister, perinde ut illi, qui in vinculis
 coniecti, neque Solem, neque Lunam videre so-
 nuntur. Hic ille misere afflictatus, cœpit alta
 trahere suspiria, & gestus præ se ferre lamen-
 tabiles ob suam captiuitatem. Paulò post re-
 uersus adolescens, petijt ab eo, ut haberet
 Respon-

OIV
 45

Respondit ille, pessimè se habere. Tum adoles-
 scens: Noueris, inquit, summam cælorum Im-
 peratricem inpræsentiarum irato in te esse a-
 nimo ob culpam illam, cuius causa hic capti-
 uus detineris. Ac Minister hinc valde perterri-
 tus, ait: Heu me miserum, quid tamen erga il-
 lam deliqui? Respondit Adolescens: Indignè
 fert, quod tam inuitus de ipsa concionaris in
 illius solennitatibus, aded vt heri etiam in il-
 lius præcipua celebritate superiorib⁹ tuis nol-
 le te de ipsa concionem habere responderis. Ad
 hæc Minister: Ego, inquit, mi Domine tantæ
 eam dignitatis existimo, vt me indignum pu-
 tem, qui de ipsa verbum faciam ad populum:
 atque eam ob rem senioribus magisque ido-
 neis hanc ego prouinciam relinquo, quod pla-
 ne sentiam longè eos præclarius de ipsa con-
 cionari, quam miser ego possim. Contra autem
 affirmante adolescente, quod Dei genitrix ip-
 sius conciones perquam gratas haberet, nec de-
 bere eum posthac id officij subterfugere, ille
 solutus in lachrymas, dixit adolescenti. Quæ-
 so te charissime, concilia mihi gratiam beatif-
 simæ matris Dei. En polliceor tibi fide mea, me
 posthac aliquid eiusmodi non admissurum.
 Subrisit adolescens, eumq; blandè consolans,
 ex carcere eductum ad sua reduxit, dicens ei:
 Animaduerti ex placido cælestis Imperatricis
 vultu & illius de te sermonibus, suam erga te
 iram seposuisse, semperq; materna fide te pro-
 secuturam esse. Per id temporis in consuetudi-
 nem verterat, vt quoties extra cubiculum des-
 cenderet, vel rursus ascenderet, per Templi
 Chorum suum faceret iter, & dignissimum
 salu-

Cur de glori-
 osa virg. ma-
 tre Suso con-
 cionari detra-
 ctauerit.

Morem quē
Minister in-
trans & egre-
diens cubi-
culum suum
habuerit.

Discrimen
hominis in-
choantis, pro-
gredientis, &
perfecti.

salutaret Sacramentum, ita secum cogitans, quis habeat eò quo pergit itinere amicū haurire, vulgarem commorantem, libenter solet nihil suum proferre iter, vt possit suum amicum inuisere & familiariter alloqui. Aliquando contigit vt peteret quidam à Deo festa bacchanalia exhiberi, eo quod nollet ea quauis mortali creatura recipere. Itaque à se sibi subductus, videre sibi visus est Dominum Iesum intrantem ea forma, qua erat cum esset triginta annorum, vt ipsius expleret desiderium & cælestia ei bacchanalia efficeret. Accipit autem idem Dominus Iesus scyphum vinum plenum in manus, obtulitque eum tribus illis ad mensam inibi assidentibus, alij post à se. Primus hausto vino cecidit, viribus destitutus. Alter non nihil debilis effectus est. Tertius nihil sensit incommodi. Quid verò hæc voluisset, Dominus Ministro exposuit, indicat illi quid inter inchoantem, progredientem, & perfectum hominem intersit, & vt ei diuina se ratione gerant in diuinæ suauitatis affluentia. Hæc atque eius generis alia cum Ministri suæ ægrotae filia recitasset, sermoni suo finem imposuit. At illa, quæ audierat, cuncta annotauit clanculo, & vt possent seruari, in cistam includit. Quodam autem tempore alia quædam religiosa sanctimonialis venit ad eam, dicens. Ecquid habes soror diuini mysterij in tua arca reconditum? Hac nocte in somnis vidi celsitatem quendam puerulum in eadem arca contententem, manu tenentem Musicum quoddam instrumentum longè suauissimum, quo spirituales depromebat cantiones vsque adeo iucunde

das & tinnulas, vt nemo nō spiritali indē gaudio & voluptate afficeretur. Quæso te mea soror, profer id quod illic inclusum seruas, vt etiam nos aliæ legamus. Tacuit illa, nec quicquā indē referre voluit: siquidem ne id faceret, interdicitum illi erat.

Vt homines Mundi vanitatibus deditos Minister ad Deum reduxerit, & vt afflictos sit consolatus.

CAPVT XXXIX.

ALiquando multum intercesserat temporis, quo nihil suæ spiritali filix Minister significârat. Scripsit ergo illi literas, vt quippiam ipsi denunciaret, vndē cor eius afflictum repurgaretur. Erant autem literæ in hunc fermē modum scriptæ: Miser aliquis nonnihil indē consolationis accipit, si alios se miseros conspiciat: itemque homo afflictus animum recipit, si vicinos suos quandoque magis calamitosos fuisse, & tamen diuinitus adiutos percipiat. Ad hæc Minister ita rescripsit: Vt cruces tuas feras moderatius, dicam aliquid de afflictionibus in laudem Dei. Noui ego hominem, cui permittente Deo immanes euenēre cruces, quæ illius celebrem famam & estimationem attingerent. Illius ipsius hominis eō spectabat cōnatus omnis & desiderium, vt Deum posset toto amare pectore, eundemque ita posset insinuare omnibus, vt supra omnia ab illis amaretur, eosque à noxiō & vano amore abstraheret: id quod & factum est in multis vtriusq; sexūs. Cernens autem diabolus prædam